

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Elena Armas

The American Roommate Experiment

Copyright © 2022 by Elena Armas

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency.

All Rights Reserved.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2023

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2023

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6152-115-7
COBISS.SR-ID 125121801

Američki cimerski eksperiment

ELENA ARMAS

Prevela s engleskog
Milica Gnjatović

Stela

*Za one koji čekaju ljubav,
budite strpljivi.
Ljubav je nepopravljiva kraljica drame.
Samo čeka pravi trenutak.*

1.

Rouzi

Neko je pokušavao da provali u moj stan.

Dobro, tehnički, to nije bio *moj* stan već stan u kojem sam trenutno boravila. Što nije menjalo činjenično stanje. Jer, ako me je stanovanje u nekoliko sumnjivih kvartova Njujorka ičemu naučilo, to je da ako neko ne kuca, znači da nema nameru da pita sme li da uđe.

Dokaz broj jedan: uporno drmusanje – srećom, zaključanih – ulaznih vrata.

Zvuk je prestao, a ja sam izdahnula sav vazduh koji sam zadržavala u plućima.

Pogleda prikovanog za bravu, čekala sam.

U redu. Možda sam pogrešila. Možda je to bio komšija koji je greškom pomislio da je ovo njegov stan. Ili će, možda, ko god bio taj koji je ispred, na kraju pokucati i...

Zvuk nalik na udaranje ramenom o vrata naterao me je da se trgnem i odskočim unazad.

Jok.

To nije kucanje. A verovatno nije ni komšija.

Moj sledeći udah bio je plitak, kiseonik je jedva stizao do svog odredišta. Ali, dođavola, zaista nisam mogla da krivim svoja pluća. Nakon dana koji sam imala, nisam mogla ni da krivim svoj mozak što nije bio u stanju da izvede osnovne funkcije poput disanja.

Nekoliko sati ranije ono što je poslednjih pet godina bio moj udoban i lepo održavan stan maltene se obrušilo na mene.

Bukvalno. I ne govorim o pukotini na plafonu i ponekom zrn-cu prašine.

Deo mog plafona je popustio i urušio se. *Urušio*. Meni pred očima. Malo je falilo da mi padne na glavu. Pojavila se rupa dovoljno velika da me počastvuje direktnim pogledom na intimne organe mog komšije sa sprata iznad gospodina Brauna, koji je zurio u mene odozgo. I tako sam saznala nešto što mi u životu nije trebalo niti sam želela da znam: moj sredovečni komšija ispod kućnog ogrtača ništa nije nosio. Baš ništa.

Prizor je bio podjednako traumatičan kao i mogućnost da ti komad betona padne na glavu na putu do kauča.

A sada ovo. Provala. Nakon što sam se dovoljno sabrala da spakujem stvari – pod znatiželjnim pogledom gospodina Brauna, kome su i dalje slobodno landarali... organi – i stigla na jedino mesto kojeg sam, s obzirom na okolnosti, uspeła da se setim, sada je neko pokušavao da provali unutra.

Začulo se nešto što je zvučalo poput psovke na stranom jeziku i petljanje oko brave se nastavilo.

Dodavola.

Među više od osam miliona ljudi koji žive u Njujorku baš sam ja morala da se nađem na meti potencijalne pljačke, zar ne?

Okrenula sam se na vrhovima prstiju, odmakla se od vrata studio apartmana u koji sam pobegla u potrazi za utočištem i pogledom prešla po poznatom okruženju, razmatrajući svoje opcije.

S obzirom na to da se čitav stan sastojao od samo jedne prostorije, nije bilo dobrih mesta za skrivanje. Jedina prostorija sa vratima, kupatilo, čak nije ni imala bravu. Nije bilo ni predmeta koji bi mogli poslužiti kao oružje, osim nakrivog svećnjaka od gline, koji je nastao tokom jedne dokone „uradi sam” nedelje,

i krhke stojeće lampe u boho stilu,¹ u koju se ne bih pouzdala. Ni bekstvo kroz prozor nije bilo opcija, s obzirom na to da je u pitanju drugi sprat, a zgrada nije imala požarne stepenice.

Iznervirano psovanje sada se jasnije čulo. Glas je bio dubok, muzikalan, a reči koje nisam prepoznavala niti razumela pratio je veoma glasan uzdah.

Srce mi je divlje udaralo i pritisnula sam šake na slepoočnice u pokušaju da obuzdam narastajuću paniku.

Moglo je biti i gore, rekla sam sebi. Ko god da je ispred, očigledno nije baš vešt u ovome. U provaljivanju. I ne zna da sam ja unutra. Koliko on zna, stan je prazan. To mi daje...

Moj telefon se oglasio ping-zvukom obaveštenja koji je glasno i oštro presekao tišinu.

I odao moje prisustvo.

Sranje.

Trgnula sam se i poletela ka telefonu koji je ležao na kuhinjskom ostrvu. Nije moglo biti udaljeno više od tri ili četiri koraka. Ali moj mozak, koji se i dalje mučio sa osnovnim funkcijama kao što su, recimo, izvođenje tri do četiri koraka, pogrešno je izračunao rastojanje i kukom sam udarila u stolicu.

„Ne, ne, ne”, čula sam sebe kako cvilim dok sam posezala rukom. Prekasno. Jer...

Stolica je tresnula o pod.

Oči su mi se zatvorile. Kao da je moj mozak pokušavao da me makar poštedi pogleda na nered koji sam napravila.

Nakon Velikog praska usledila je tišina koja je ispunila prostoriju onim za šta sam znala da je lažni osećaj spokoja.

¹ Boho stil – skraćeno od *Bohemian* – boemski, inspirisan je slobodnim stilom života hipika šezdesetih i sedamdesetih godina dvadesetog veka, kao i pisaca i glumaca koji su se opirali nametnutim društvenim pravilima. Blizak hipi i džipsi stilu, ali romantičniji i umereniji. (Prim. prev.)

Otvorila sam jedno oko i zaškiljila u pravcu vrata.

Možda je ovo još i ispalo dobro. Možda je uplašilo... njega? Njih?

„Zdravo!” Doviknuo je duboki glas sa druge strane vrata. „Ima li koga?”

Prokletstvo.

Ispravila sam ramena i veoma sporo se okrenula. I dalje je postojala šansa da...

Zvučni signal koji sam namestila za tu glupu motivacionu aplikaciju koju sam ranije tokom dana skinula drugi put je odjeknuo prostorijom.

Isuse. Danas mi je nešto disalo za vratom. Karma, kismet, sudbina, *Ledi Lak* ili neki svemoćni entitet koji sam očigledno razbesnela. Možda čak i Marfi i njegov glupi zakon.

Konačno sam zgrabila telefon da utišam prokletinju.

Nehotice sam pogledom okrzнула navodno inspirativni citat na ekranu: **AKO PRILIKA NE KUCA, NAPRAVITE VRATA.**

„Ti to ozbiljno?”, začula sam sebe kako šapućem.

„Čuo sam to, znaš?”, rekao je uljez. „Telefon, tresak, pa opet telefon.” Nastupila je pauza. „Jesi li... dobro?”

Namrštila sam se. Kako obzirno od strane potencijalnog provalnika.

Nastavio je: „Znam da ima nekoga unutra. Čujem te kako dišeš.”

Ljutito sam uzdahnula. *Nisam* bila od onih koji glasno dišu.

„U redu, slušaj”, rekao je uljez, zakikotavši se. *Kikot.* Da li se on to smeje? Meni? „Ja sam samo...”

„Ne, ti slušaj”, konačno sam ispalila i čula sam kako mi glas puca i podrhtava. „Ne zanima me šta radiš, šta god to bilo. Ja ću – ja ću...” Stajala sam tamo poput guske, ne preduzimajući ništa. I tome je sada kraj. „Pozvati policiju.”

„Policiju?”

„Baš tako.” Otključala sam telefon drhtavim prstima. Bilo mi je dosta ove situacije. Dodavola, bilo mi je dosta današnjeg dana. „Imaš koji minut da nestaneš odavde pre nego što stignu. Policijska stanica je odmah iza ugla.” Nije bila i nadala sam se da on to ne zna. „Dakle, ja bih počela da trčim da sam na tvom mestu.”

Napravila sam jedan minijturni, oprezni korak u pravcu vrata, a zatim zastala da oslušnem reakciju. Zvuk njegovih koraka koji se udaljavaju, nadajmo se.

Ali ništa nisam čula.

„Jesi li me čuo?”, upitala sam, a zatim grubljim glasom dodala: „Imam prijatelje u njujorškoj policiji.” Nemam. Najbliže što sam tome imala bio je čika Al, koji je radnik obezbeđenja u jednoj kompaniji na Petoj aveniji. Ali činilo se da to nije impresioniralo Uljeza jer je nakon moje izjave i dalje vladala tišina. „Okej, u redu. Upozorila sam te. Upravo ih pozivam, pa ti vidi, ti... *prokleti... obijaču stanova!*”

„Šta?”

Prešavši preko mog nesrećnog i nimalo pretećeg izbora reči, prebacila sam poziv na zvučnik i nekoliko sekundi kasnije glas dispečera je odjeknuo po stanu. „Policija, izvolite?”

„Dobar dan...” Nakašljala sam se. „Dobar dan. Neko... neko pokušava da provali u stan u kojem se nalazim.”

„Čekaj, ti stvarno zoveš policiju?”, povikao je Uljez. Ali odmah zatim je rekao: „U redu. Shvatam.” A onda se ponovo zakikotao. *Ponovo. Zakikotao.* Njemu je ovo smešno? „Ovo je neka šala.”

Gnev mi je preplavio grudi. „Šala?”

„Halo?”, začulo se sa zvučnika mog telefona. „Gospođice? Ako ovo nije hitan slučaj...”

„Ali jeste”, rekla sam istog trena. „Kao što sam rekla, zovem da prijavim provalu.”

Uljez je progovorio pre nego što je dispečer uspeo da zucne. „Stojim u hodniku. Kakva je to provala? Nisam čak ni uspeo da uđem unutra.”

Sada kada je izgovorio više od nekoliko reči zaredom, ja-snije sam čula njegov naglasak. Način na koji je naglašavao izvesne reči bio mi je poznat i negde u mojoj glavi uključila se sijalica. Ali u ovom trenutku nisam imala ni vremena ni energije za sijalice.

„Pokušaj provalę”, ispravila sam se.

„U redu, gospođice”, odgovorio je dispečer. „Dajte mi vaše ime i adresu stana.”

„Shvatam”, rekao je Uljez, dovoljno glasno da ustuknem za korak. „Ovo je jedna od onih podvala. Video sam tu emisiju na TV-u tamo kod kuće. Kako se zove taj tip? Voditelj. Onaj sa bujnom kosom.” Pauza. „Nema veze.” Još jedna pauza. „Prešla si me! Ta ti je stvarno dobra. Čuješ, smejem se”, dodao je pre nego što je prasnuo u gromoglasan smeh, gotovo mi izbivši telefon iz ruke od šoka. „Sada, hoćeš li, molim te, otvoriti ova vrata i prestati s tim? Prošla je ponoć, a ja sam iscrpljen.” Dobro raspoloženje je nestalo iz njegovog glasa. „Reci joj da je urnebesno smešna. Pamtićemo ovo kao jednu od najboljih šala u istoriji.”

Reci joj?

Kome da kažem?

Namrštivši se, utišala sam glas i rekla pravo u mikrofon telefona. „Jeste li to čuli? Mislim da je možda poremećen.”

„*Poremećen?*”, podsmehnulo se Uljez. „Nisam poremećen, samo sam... umoran.” Nešto je uz tresak palo na pod sa druge strane vrata i molila sam se da to nije on jer nisam bila spremna da se nosim sa onesvećenim čovekom, povrh svega ostalog.

„Čuo sam”, rekao je dispečer. „I, gospođice, ja...”

„Jesam li pogrešio vrata ili tako nešto?”, prekinuo ga je Uljez.

Pogrešna... vrata?

To mi je privuklo pažnju.

„Gospođice”, prosiktao je dispečer. „Molim vas, vaše ime i adresa stana.”

„Rouzi”, brzo sam rekla. „Ja sam Rozalin Grejam i... pa tehnički ovo nije moj stan. Ja sam u stanu svoje najbolje prijateljice. Ona trenutno nije tu, a meni je bilo potrebno... da se negde sklonim. Ali nisam provalila, očigledno. Imala sam ključ.”

„I ja imam ključ”, ubacio se Uljez.

U mojoj glavi igla na ploči je počela da preskače.

„Nemoguće.” Namrštila sam se gledajući u vrata. „Kod mene je jedini rezervni ključ.”

„Gospođice Grejam.” Dispečerov glas je bio ljutit. „Želim da prestanete da komunicirate sa osobom ispred vrata i izdiktirate mi svoju lokaciju. Poslaćemo patrolu da proveri o čemu se radi.”

Otvorila sam usta, ali pre nego što je ijedna reč izašla iz njih, Uljez je ponovo progovorio: „Stvarno je nadmašila samu sebe.”

Ona. Opet ta ona.

Nekoliko sekundi nijedno od nas nije progovaralo. A onda je tišina prekinuta teškim, tupim udarcem. Koji je zvučao kao da je on samo skliznuo sa svoje strane ulaznih vrata.

„Ona?” Konačno sam upitala, ignorišući „gospođice Grejam?”, koje je dopiralo iz zvučnika mog telefona.

„Da”, rekao je Uljez jednostavno. „Moja veoma duhovita i izuzetno kreativna mala rođaka.”

Dah mi se zaglavio negde između grudnog koša i usta.

Mala rođaka.

Ona.

Uljezov primetan naglasak koji mi je bio tako strašno poznat.

Jedino moguće objašnjenje se pomaljalo u mojoj glavi.

Jesam li...

Ne. Nemoguće da sam ispala tolika glupača.

„Gospođice Grejam?“, ponovo se začulo iz zvučnika telefona. „Ako u pitanju nije hitan slučaj...”

„Izvinite, ja...” Zažmurila sam. „Pozvaću ponovo ako... bude potrebe. Hvala vam.”

Mala rođaka.

O bože. O, ne. Ako je ovo neki od Lininih rođaka, uprskala sam stvar. I to ozbiljno.

Prekinula sam vezu, gurnula telefon u zadnji džep farmerki i naterala sebe da duboko udahnem u nadi da će kiseonik stići do mojih očigledno neispravnih moždanih ćelija. „Ko je tačno tvoja rođaka?”, upitala sam iako sam bila prilično sigurna da znam odgovor.

„Katalina.”

Bilo je zvanično. Jesam uprskala. Aha. Pa ipak, zato što je ovo bio Njujork i zato što sam imala dovoljno iskustva sa prilično čudnim ljudima i još čudnijim situacijama, svejedno sam dodala: „Zahtevam više podataka od toga. Mogao si da proveriš ime na poštanskom sandučetu.”

Dug i glasan uzdah začuo se sa druge strane drvene pregrade koja nas je razdvajala, čineći da se već gorak osećaj u mom stomaku dodatno uskomeša.

„Žao mi je”, izletelo mi je, nisam uspela da zaustavim te tri reči. Zato što mi *jeste* bilo žao. „Samo želim da se uverim da...”

„Da nisam poremećena osoba”, odgovorio je Uljez pre nego što sam uspela da završim sa izvinjavanjem. „Katalina Martin, rođena dvadeset drugog novembra. Smeđa kosa, smeđe oči, gromoglasan smeh.” Ponovo sam zatvorila oči, a vrtlog u

stomaku počeo je da mi se penje ka grlu. „Jeste malena, ali će ti svejedno isterati vazduh iz pluća ako te šutne u jaja. To znam iz sopstvenog iskustva.” Kratka pauza. „Šta još? Da vidimo... oh, mrzi zmije i sve što i izdaleka podseća na njih. Pa bilo to i nekoliko čarapa napunjenih toalet-papirom i zašivenih zajedno. Bistro, zar ne? Pa to je dovelo do udarca u jaja. Tako da se ona poslednja smejala.”

Jeste.

Uprskala sam stvar. Naveliko.

Na baš, baš, veliko.

I osećala sam se užasno. Užasno neprijatno.

Toliko da nisam mogla da se nateram da ga zaustavim kada je nastavio: „Biće odsutna narednih nekoliko nedelja. Uživajući u svom medenom mesecu u... Peruu, beše?” Čekao je da potvrdim, ali nisam. Ostala sam bez reči. Posramljena. „Aron je pravi srećnik. Visok tip, zastrašujućeg izgleda, sudeći po fotografijama koje sam video.”

Čekaj malo. To je značilo...

„Nisam ga lično upoznao. Još.”

Još nije lično upoznao Arona?

Ja...

Ne. Ne, ne, ne. Ovo se ne događa.

Ali tada je rekao: „Nisam imao to zadovoljstvo da prisustvujem venčanju.”

Potvrđujući da se to zaista događa. I tek tako, ništa od mog malopređašnjeg šoka i posramljenosti nije bilo ni prineti onome što sam u tom trenutku počela da osećam.

Zato što taj čovek nije bio slučajni uljez ili poremećena osoba koja je nabasala na stan moje najbolje prijateljice.

Taj čovek zbog koga sam pozvala policiju bio je Linin rođak.

I to nije bilo sve. Ne. On je morao biti *jedini* rođak koji nije upoznao Arona.

Jedina osoba sa dugačke liste Lininih rođaka iz Španije koja nije prisustvovala venčanju.

Morao je biti *on*.

„Čuo sam da je bila sjajna žurka”, rekao je. A osećala sam se kao da me je udario u grudi. „Šteta što sam je propustio.”

Ne znajući tačno otkad, shvatila sam da se držim za kvaku na ulaznim vratima. Kao da su me njegove reči – spoznaja da je to *on* – nekako dovukle tamo i primorale prste moje slobodne ruke da se čvrsto obaviju oko nje.

To ne može biti on, vrištao je glas u mojoj glavi. Nije moguće da sam toliki baksuz.

Ali jesam bila. Znala sam da jesam. I kismet, sudbina, sreća ili koja god da je druga sila bila zadužena za odlučivanje o mojoj sudbini, spakovala je kofere i ostavila me da se sama snalazim.

Zato što je ovaj čovek bio jedini rođak za koga sam se potajno nadala da će prisustvovati venčanju. Jedini zbog koga bi mi stomak zalepršao od uzbuđenja pri samoj pomisli da ću ga sresti. Da ću od njega dobiti ta dva zvanična poljupca u obraz. Da ćemo možda razmeniti poneku ljubaznu reč. Ili da ću možda plesati s njim. Da će me videti u haljini deveruše. Da će konačno stajati preda mnom.

Zbog svih tih *možda* i možda još ponekih.

Pomerila sam prste i otključala vrata uz *klik*.

Dok mi je srce divlje udaralo od spoznaje da je to *zaista* taj čovek, spustila sam kvaku. Nervozno, nestrpljivo, dok mi se nada zaglavila u grlu poput knedle. Sve te gluposti koje je moja glava izmaštala u mesecima koji su prethodili venčanju isprepletale su se sa novim osećanjima proisteklim iz cirkusa koji sam upravo napravila. Iščekivanje pomešano sa osećajem krivice. Uzbuđenje uvijeno posramljenošću.

Dok mi je srce ludački udaralo u grudima, otvorila sam vrata i...

Nešto mi je palo pred noge.

Pogledala sam nadole i odmah ugledala uzrok tog tupog zvuka.

On je ležao na leđima. Izgleda da je bio naslonjen na vrata, pa je pao unazad kad sam ih otvorila.

Vazduh mi je jedva stizao do pluća dok sam zurila u glavu prekrivenu loknama boje kestena. Slika se nije podudarala sa onom koju sam uredno pohranila u sećanje. Sećanje ili, tačnije, snimak ekrana koji sam potajno čuvala u svom telefonu. Videla sam ga samo kratko očištanog.

„To si zaista ti”, čula sam sebe kako mrmljam dok sam buljila u njega. „Stvarno si ovde. I kosa ti je drugačija. Duža i...”

Zalepila sam šaku preko usta, osećajući kako mi jarko rumenilo obliva obraze.

Lepo lice koje sam gledala na ekranu svog telefona više puta nego što bih ikome bila spremna da priznam, namrštilo se, zbunjeno me gledajući. Ali već u sledećem trenutku čokoladnobraon oči su zasijale osmehom. „Jesmo li se mi... već upoznali?”

„Ne”, požurila sam da kažem. „Očigledno nismo. Htela sam da kažem da izgledaš drugačije nego što sam očekivala. Znaš, sudeći po tvom glasu. To je sve.” Odmahnula sam glavom. „I ja – bože. Jako mi je žao. Zbog svega ovoga. Samo sam...”

Samo si šta, Rouzi?

Rumenilo mi se razlilo do vrhova ušiju i pomislila sam da ću, ako mi se u ovom trenutku tlo otvori pod nogama i proguta me – za šta sam sada znala da nije toliko neverovatno – rado propasti u zemlju od stida.

„Samo mi je veoma žao”, rekla sam i uzdahnula. „Mogu li da ti pomognem da ustaneš? Molim te.”

Ali *on* – čovek koji nije ni znao da postojim, ali čije sam crte lica mogla da prizovem u mislima čim bih zatvorila oči – nije davao nikakav znak da mu se žuri da ustane. Naprotiv, pogledom je proučavao moje lice, lagano, kao da sam ja ta koja je upravo iskočila niotkuda i pala mu pred noge.

I baš kada sam pomislila da sam se dovoljno sabrala da kažem još nešto – nadajmo se koliko-toliko suvislo – usne su mu se razvukle. Taj zbunjeni pogled je potpuno nestao, ustupivši mesto osmehu, a sve reči koje su mi navirale na usta su se raspršile.

Jer on se osmehnuo. I bio je to širok i blistav i, iskreno govoreći, prelep osmeh, od onih s kojima zapravo ne znaš šta da radiš.

Moguće čak i više od osmeha koji je imao na tom *jednom* snimku ekrana koji sam dozvolila sebi da zadržim i koji sam i dalje povremeno gledala.

„U tom slučaju”, rekao je kroz svoj radosni i naopako stojeći osmeh. „Onda, ako se zapravo nismo upoznali, zdravo. Ja sam Lukas Martin. Linin rođak.”

Da.

Znala sam to. Tačno sam znala ko je on. Ne bi verovao koliko sam to dobro znala.

2.

Rouzi

Lukas je podigao pogled, i dalje ležeći na podu, verovatno se pitajući šta, dođavola, nije u redu sa mnom.

„Ja...” Uh. Nisam *ovako* zamišljala prvi susret s Lukasom. Ovo nije bilo ni u istoj galaksiji sa onim kako sam ja osmislila ovaj trenutak u svojoj glavi. A imala sam vremena – više od godinu dana – da razradim desetine različitih scenarija.

„Zdravo, Lukase”, rekla sam. „Drago... drago mi je što sam te konačno upoznala.”

Konačno?

O, da. Rekla sam konačno.

Lukas je skupio obrve, a ja sam osetila kako mi vrhovi ušiju postaju još vreliji. A lice mi je verovatno bilo jarkocrvene boje.

„Ti definitivno nisi provalnik!” Ispalila sam brže-bolje kako bih skrenula razgovor od tog glupog, glupog *konačno*. „I zaista mi je veoma, veoma žao što sam pomislila da jesi. Sigurna sam da nisi ovako zamišljao dolazak u Njujork. Ili Linin stan, kad smo kod toga. Bilo kako bilo, mogu li, molim te, da ti pomognem da ustaneš?”

Ali Lukas je ostao da leži na leđima, i dalje zračeci tim osmehom koji je nabacio pre nekoliko minuta. Kao da je sve ovo u redu. *Normalno*. A nije bilo. Zaista nije bilo. Jer je Lukas Martin bio ovde. Na mom pragu – to jest, pa, na Lininom pragu. A ja sam ostavljala najgori prvi utisak.

„Da, nisam baš ovo očekivao”, rekao je, ispružio ruku uvis i ostavio je da stoji tako, tačno u visini mog stomaka. „Ali u

svakom slučaju, zaista mi je drago što sam te upoznao, Rozalin Grejam.”

Zagledala sam se u tu ruku i primetila da ima dugačke prste. A zatim mi je pogled skočio na preplanulu kožu njegovog ručnog zgloba oko kojeg je bila obmotana narukvica od pohabane kožne tračice.

Maleni deo mene se pitao kakav bi bio osećaj dodirnuti njegovu kožu, ali su mi obe ruke ostale zalepljene za kukove.

„Kako ti... znaš moje ime?“, upitala sam.

Jer mi se Lukas obratio punim imenom.

Ostavio je ruku da lebdi u vazduhu i čeka. Baš kao i njegov osmeh.

„Čuo sam ga maločas“, nehajno je odgovorio. „Znaš, kad si ga rekla dispečeru. Odmah nakon što si me nazvala poremećenim.”

Trgla sam se. „O bože, zaista sam to uradila, zar ne?” Izdahnula sam vazduh kroz nos. „I zbog toga mi je veoma žao.” Treptala sam još nekoliko puta. Pogled mi se sada usredsredio na kožu na njegovoj podlaktici koja se postepeno pomaljala dok mu je rukav dukserice klizio nadole. Ali još nisam posegnula za njegovom rukom i on ju je pustio da padne pored njega. „Kunem ti se da nisam imala pojma da dolaziš večeras. Lina to uopšte nije spomenula. Da jesam, ne bih zvala policiju. Dođavola, ne bih ni bila ovde da sam znala da dolaziš.”

Lukas je nagnuo glavu, radoznalo, činilo mi se. Verovatno je želeo da pita zašto. *Zašto si onda, dođavola, ovde?*

„Ali možeš me zvati Rouzi”, nastavila sam. „Svi me tako zovu. Pa možeš i ti. Ako želiš, naravno. Ali i Rozalin je u redu.”

Tihi kikut se probio kroz njegov nepokolebljiv osmeh, prućen jednostavnim: „Rouzi.”

Kao da je isprobavao kako mu to ime leži na jeziku.

I bože, način na koji ga je izgovorio, umotano u taj jaki španski naglasak koji je kotrljao *r* kao da zvuk izbacuje čitavim telom, a ne samo jezikom i glasnim žicama. Bilo je to toliko... drugačije od svih drugih načina na koji je moje ime bilo izgovarano. Zanimljivo. Zbunjujuće.

„Rouzi”, ponovio je posle nekoliko sekundi. „*Que dulce*”² do-
dao je na onome za šta sam znala da je njegov maternji jezik, španski, ali nisam bila sigurna šta znači. „Sviđa mi se. Pristaje ti.”

„Hvala”, promrmljala sam, a čitavo telo mi je oblila toplina. Premestila sam se s noge na nogu. „I ti imaš lepo ime, Lukase. Veoma je... gruvi.”

Gruvi.

O bože. O gospode.

Jesam li zaista upravo rekla da mu je ime *gruvi*? Kao... disko kugla? Ili zabava na temu sedamdesetih?

„Hvala, valjda.” Lukas se nasmejao. „A sada, koliko god da mi je udobno na podu, umoran sam od gledanja tvog lica napako, Rouzi.”

I pre nego što sam uspela da obradim njegove reči, Lukas je skočio na noge brzim manevrom koji nisam očekivala. Zbunjena tim pokretom, njegovim visokim rastom, tim primamljivim kotrljajućim *r* koje mi je još odzvanjalo u glavi i, konačno, dejstvom činjenice da je Lukas Martin – glavom i bradom – stajao ispred mene, umalo da nisam primetila kada se trgnuo i presamitio.

„Pazi!”, povikala sam, bacila se napred i zgrabila ga za podlaktice, nekoliko sekundi prekasno. Glava mu je bila pognuta i nisam mogla da mu vidim lice. „Jesi li dobro?”

„*Estoy bien*”, rekao je, izdahnuvši, kao da su mu reči maternjeg jezika nesvesno skliznule sa usana. Odmahnuo je glavom. „Dobro sam. Sve je pod kontrolom.”

² Španski: Baš slatko. (Prim. prev.)

Lagano, bacio je pogled na mene ispod trepavica, susrevši moj pogled, od čega mi je sva krv u telu jurnula u lice. A zatim je opet oborio pogled kao da mu je nešto privuklo pažnju.

Ispratila sam njegov pogled.

Moje ruke su svom snagom stezale njegove nadlaktice. Za koje sam upravo shvatila da su veoma čvrste. Obložene mišićima. Tvrdim mišićima. Napetim.

Oboje smo u istom trenutku podigli pogled, moje sada razrogačene oči susrele su se s njegovim očima braon boje.

Njegov izraz lica odavao je da se dobro zabavlja. „Dobar zahvat, Rouzi.”

Momentalno sam ga pustila, kao da su me te tri reči odbacile unazad.

„Naravno”, brzo sam odvrtila, prekrstila ruke na grudima i otrgla pogled s njegovog lica. Zaustavio se tik ispod njegove brade. „Siguran si da si dobro?”

„Da, nema razloga za brigu.” Odmahnuo je rukom. „Verovatno je trebalo da protegnem noge nekoliko puta umesto što sam prespavao veći deo leta.”

„Tačno.” Klimnula sam glavom. „Tek što si sišao s prekookeanskog leta.” Jer ovo je bio Lukas Martin i upravo je prešao pola sveta kako bi stigao ovamo. Iz Španije, odakle je. A šta sam ja uradila? Zaključala mu vrata, pozvala policiju, a onda ga ostavila da besmisleno dugo leži na podu.

„O, ne”, rekao je. „Doleteo sam iz Finiksa.”

Oh.

Oh?

„Da li je to bilo presedanje ili si već bio u...” Zaustavila sam se, shvativši da zaista nije moja stvar gde Lukas jeste ili nije bio. „Bilo kako bilo, zadržavam te na vratima. Molim te, uđi.” Zakoračila sam u stranu kako bih ga pustila da uđe u stan njegove rođake, osećajući se neprijatno na sve moguće načine.